

РЕШЕНИЕ

№ 6404

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3270** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба, вх. № 12198/31.03.2022 г. от името на И. С.– гражданин на И., против постановен на 07.03.2022 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – И. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 22.02.2022 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвокат, който: поддържа жалбата; представя писмени доказателства; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно списък. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспорвания отказ.

Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата и освен представените с жалбата, ангажира писмени доказателства, изискани служебно от Съда; претендира юрисконсултско възнаграждение, заявено с писмена молба от 17.10.2022 г.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени от страна на жалбоподателя са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят И. С. - гражданин на И. е заявил (л. 14, л. 82 от делото) пред Посолството на Република България, в [населено място] – И. желание да получи

индивидуална „виза С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, с цел туризъм, организиран от българска страна, от „Травелинг хорс“ ООД. На 07.03.2022 г., видно от представено по делото копие на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 Н.](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с посочване като основание, на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от Закона за чужденците в РБ и мотиви: „не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен трансфер, както и са на лице основателни съмнения, относно надежността на направените от чужденеца изявления“.

От документите, съдържащи се в делото се установяват още и следните факти.

И. С. е бил част от група, от общо 40 граждани на И., за които на 22.02.2022 г., чрез В. „Г.“ са били подадени заявления за визи с входящи номера DEL22000390V-22000429 (писмо до МВнР на РБ – л. 79). Заявлението от жалбоподателя И. С. (л. 14) е с вх. № 22000400, което означава, че е сред посочените 40 заявления. В тази връзка е неоснователно възражението на адвоката – пълномощник за неотносимост на допълнително представените от ответника писмени доказателства, към процесния случай. От същите доказателства се установява още, че преди групата от 40 граждани, заявления за издаване на визи, с цел туризъм са подавани през м. 01.2022 г. от други групи, в състав от 34 и 36 човека. Приложено е и писмо от Дирекция „К. отношения“-МВнР на РБ, до Посолството в Д., с което е указано анулиране на визи, касаещи група от 36 граждани на И., с позоваване на сигнал от офицер за връзка, при Посолството на А. в Д., за недопускане на 22.01.2022 г. до борда на самолет за Ф., на група от 36 индийски граждани, поради съмнения за нелегална миграция.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Н..

Императивните разпоредби на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ постановяват, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“; са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание,

надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на Н. и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17, т. 24, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, съобразявайки се с наличната информация за организирани, чрез посредничеството на туристически агенции пътувания на големи групи от граждани на И., към държави – членове на ЕС, за които има съмнения да са с цел миграция. Видно от информацията, съдържаща се в цитираното по – горе писмо (л. 79), констатирани са разминавания в подадените заявления за визи на 40 лица, с вх. номера от DEL22000390V до DEL22000429V, а именно: съгласно издадения от организаторите ваучер екскурзията ще започне от летище С. на 09.03.2022 г. и ще приключи на 17.03.2022 г. на летище Б., което противоречи на представените резервации за самолетни билети за маршрут Д.-Д.-С.-Доха-Д., с отпътуване на 09.03.2022 г. от Д. и връщане (излитане) на 17.03.2022 г. от летище С.. Представените от ответника писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщени към административната преписка документи. Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. Коментираните по – горе факти и обстоятелства, представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 24 ЗЧРБ основания да бъде отказана виза „С“ на жалбоподателя Д. К.. Тези данни не бяха опровергани по време на съдебното производство.

Издаденият на 07.03.2022 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в Д. отказ да бъде издадена на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 24 от същия закон. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде определено на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, вх. № 12198/31.03.2022 г. от името на И. С.– гражданин на И., против постановен на 07.03.2022 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – И. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 22.02.2022 г.

ОСЪЖДА И. С. – гражданин на И., [дата на раждане] в Д., Х. – И. да заплати на Министерство на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: